

Патријарх Порфирије: Христос је носилац живота, радости, лепоте и смисла постојања. Он у себи и собом носи вечност.



Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 30. октобра 2022. године светом архијерејском Литургијом у Саборној цркви Светог архангела Михаила у Београду.

Његовој Светости су саслуживали архимандрит Нектарије (Самарцић), Епископ изабрани јегарски и старшина Саборног храма; протојереји-ставрофори Бранко Топаловић и Драган Лазић из Епархије британско-скандинавске; јеромонах Василије из Епархије западноамеричке; протојереј Славиша Поповић; јереј Арсен Миловановић; протођакони Радомир Перчевић, Дамјан Божић, Драган Радић и Радомир Врућинић; ђакон Николај Вуковић.

После читања светог Јеванђеља, Патријарх српски г. Порфирије том приликом је беседио:

-Браћо и сестре, чули смо одломак из Јеванђеља по Луки у коме се описује како је Господ подигао из мртвих сина једне удовице. Само неколико стихова пре ове приче имамо причу о исцељењу капетановог слуге. Ове приче записује јеванђелист Лука, а ова друга налази се само у његовом Јеванђељу.

Знамо сви добро да је јеванђелист и апостол Лука био лекар. Штавише, био је лични лекар апостола Павла, а његова наука, тј. медицинска наука, заснивала се и заснива на видљивим и логичним параметрима. Зато најпре може бити чудно да неко ко је рационалан, ко поступа у складу са логиком здравог разума, када је у питању људска болест и ко после свог деловања има видљиве и опипљиве резултате, јер је употребио оно што је природно и нормално да би до тих резултата дошао. Међутим, јеванђелист Лука иако лекар, иако неко за кога би се очекивало да не може прихватити реч која није утемељена на рационалним принципима, не само да иде за Христом, него описује чуда у свом Јеванђељу која по правилу надилазе сваку врсту логике и, у крајњој линији, не могу да се објасне осим ако иза логике и разума постоји оно што је свеобухватније, што је много шире и што обухвата читаво човеково биће и надилази га, а то је вера. Зато Господ у претходној причи када је исцелио капетановог слугу, описујући веру капетана који није припадао изабраном народу и у том смислу није имао истинску и праву веру, ипак каже да такву веру, каква је била вера овог капетана, није видео ни у изабраном народу, исцртавајући и подвлачећи истину да је вера оно на чему се заснива у суштини човеков живот, али не само живот у оквирима историје, него живот који јесте вечан, тј. живот у царству Божјем.

Имамо пред собом једну драматичну слику у граду Наину. Наин се налази у подножју горе Тавор, баш тамо где се Господ преобразио. Сама реч наим значи радост и живот. И ево, у том месту радости и живота имамо једну драматичну, тужну поворку која прати једног младића, дете, из овог света. Можемо само замислити каква је то туга и чемер, какав је бол био исписан на лицима свих који су били у тој поворци, а нарочито на лицу и још више у срцу и у души мајке младића. Штавише, јеванђелист нас извештава да је она била удовица; дакле, остала је и без свог мужа. И ево, без обзира што симболично живе у граду радости и живота, оно што је реалност са којом се људи суочавају у том граду јесте пролазност, јесте туга, јесте бол и јесте, заправо, смрт. Са друге стране Господ Христос је носилац живота, носилац радости, носилац лепоте, носилац смисла постојања у свим околностима и Онај који у

себи и собом носи вечност. У сусрету те две реалности видимо Христа који дарује живот и ономе који има свој почетак и пролазан је. Дарује живот човеку и зато упућује речи младићу: Устани. И овај послушно, иако беспомичан, иако веч у царству смрти, чује реч Христову и устаје. То заправо и јесте главна тема живота сваког човека. Како устати у смрти? Како од овог пролазног живота који волимо, који дишемо пуним плућима, учинити да он буде место присуства Христовог и место радости, место живота? Како он да буде само једна етапа, један корак и једна фаза у вечном трајању које није тек пуко преживљавање и само својеврсно анестетично постојање, него живот у пуноћи, живот који расте и ствара у славу, из радости у радост, из лепоте у лепоту? То је једино могуће у заједници са Христом!

Шта је у овој причи важно да разумемо? Важно је да разумемо себе, да разумемо шта је то што је наша најдубља потреба за коју често немамо решење и зато што немамо решење бежимо од суочавања са том потребом; често бежимо од трагања за одгонетком, за одговором на ту своју потребу, а то је потреба за животом, потреба за вечношћу. То је природна и логична ствар вере за коју имамо одговор већ на првим страницама Светог писма. То је, природно, да смо створени по слици и прилици Божјој. Створени смо са даровима који су нам дати не да освајамо свет, не да освајамо друге, него су нам дати да кроз њих откривамо тајну Бога и тајну човека. Дати су нам да буду оруђа којима крчимо путеве љубави у односу на Бога, а када тај пут почнемо да крчимо онда се сам открива пут љубави према ближњима. Зато нас ова прича подсећа на то да не само од Христа, него и од Цркве, од Тела Христовог, а ни од себе не можемо очекивати да решавамо све могуће проблеме овог света а да претходно нисмо одговорили на своју најдубљу потребу, да смо од ње побегли, да смо је потиснули, да се осећамо немоћно пред том потребом. Зато што решавање те потребе захтева подвиг, подвиг вере, подвиг вере у Христа, вере која подразумева радикални преображај нашег односа према свему што је око нас и што је у нама. Наравно, апостол Јаков ће речи да вера није само изјашњавање о томе да прихватамо Христа. Вера није само вербално одређивање у односу на Христа, у односу на Цркву Његову. Вера без тела је мртва. Зато и иако је и сама вера већ највећи подвиг, то је својеврсни скок, можда у огроман ризик. То је својеврсни скок у својеврсну празнину, али скок са дубоком надом, уверењем и поверењем у Христа да је ту Његова рука и да нас ту Он чека. Тај скок значи и оно што је темељ сваког нашег подвига: одрицање од своје острашћене људске воље. То одрицање није ништа друго него враћање својој неострашћеној вољи онаквој какву је Бог у нама уградио, враћање Богу и враћање себи.

Зато, браћо и сестре, и ми као и овај младић и читава тужна поворка која га је пратила очекујемо реч Христову, очекујемо љубав Његову, благодат Његову, али Господ је већ ту и Он свакоме од нас упућује реч: Устани, али узми крст свој и пођи за мном. Дакле, иди путем вере и поверења у Христа, иди путем који значи вера која има и дела, пре свега дела љубави, али и дела која извиру из молитве, из поста, из праштања, из милосрђа. Не можемо познати Бога ако не примењујемо заповести Његове у свом животу, ако их имамо само као кодекс правила кроз која ми посматрамо и проверавамо друге.

Нека би Господ дао да Његова реч допре до наших срца, до наших душа, до нас самих као што је допрла до младића, сина удовице из Наина, као и што је



престано
и овде и























spc.rs